

Αυτο-
κοινωνιο-
παραμυθία

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΚΙΤΣΟΣ
Αυτο-κοινωνιο-παραμυθία

© 2023, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Δημήτρης Καρακίτσος
Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα
Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη
Φωτογραφία συγγραφέα: Δημήτρης Μπαντέκας

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ
Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271
www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-211-7

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΚΙΤΣΟΣ

Αυτο-
κοινωνιο-
παραμυθία

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2023

στην Ελένη-Μαρία
στη Δήμητρα-Παυλίνα

How strange?

SCOTT BRADLEE, *STRANGE*
(Patsy Cline Cover)

1.

Κ ΑΘΟΜΑΙ, ΛΕΕΙ, σε ένα παγκάκι στο πάρκο του Αγίου Κωνσταντίνου Βόλου, στην ποδιά μιας βεβηλωμένης προτομής, μόνος μου, μ' ένα άλογο που η ράχη του γυαλίζει κάτω απ' τις λάμπες. Τι θέλεις; ρωτώ το άλογο, ενοχλημένος που το παραπονεμένο του χρεμέτισμα σκίζει τη νύχτα. Ρούχα κρέμονται στα δέντρα, ζαρωμένα σε-ντόνια πάνω στα κλαδιά που αναπαύονται οι μελωδικές δεκαοχτούρες. Το άλογο σκύβει να φάει το μήλο που του πέταξα στα πόδια. Το ξέρω αυτό το άλογο, λέγεται Δοσίθεος – έτσι τον φωνάζαμε.

Εκείνος μας είχε πει να τον φωνάζουμε έτσι. Σε μια γλώσσα που την καταλάβαιναν μόνο τα παιδιά.

Το παράξενο είναι ότι περιμένω να δω ένα γέρικο άλογο, ένα μάτσο κόκκαλα και μια ελικοτή ξεδοντιασμένη χαίτη, παραδείγματος

χάριν είμαι, λέει, σε ένα άλλο όνειρο, έξω από την πόλη, σε ένα πλατύ οικόπεδο, κι όπως κάνω να κοιτάξω, αντικρίζω, τσαλακωμένο από τα δάχτυλα του χρόνου, πίσω από μια μισογκρεμισμένη ξερολιθιά, το πρώτο λεωφορείο του πατέρα μου, δίχως λάστιχα ή με λάστιχα ξεφούσκωτα, ρυτίδες από σκόνη, άχυρα, σκισμένα καθίσματα και τζάμια θαμπά ή ένα τίποτα στη θέση των τζαμιών. Είναι εκεί κι ο πατέρας μου, ολοζώντανος, παρότι έχει πεθάνει, αλλά εγώ του μιλώ δίχως να 'μαι σίγουρος, αν και είναι ξεκάθαρο, και μου το φανερώνει το βλέμμα του, το οποίο τρέμει σαν φλόγα σε ποτήρι, ότι ο ίδιος ή δεν γνωρίζει ή δεν θέλει να μου πει ότι πέθανε. Αντίθετα ο Δοσίθεος, αν και μέχρι τον λαιμό βουτηγμένος στη λάσπη του χρόνου, είναι όπως ήταν τότε, στο αγκυροβολημένο πλέον στο πουθενά 1986, κοφτερός και ετοιμοπόλεμος, ενώ εγώ μετρώ σαράντα τρία χρόνια και σχεδόν έχω ξεχάσει πώς είναι να είσαι παιδί.

«Πόσα χρόνια έχεις να πας στο χωριό;» με ρωτά ο Δοσίθεος. Και το πρώτο που πατηρώ είναι τα μάτια του, που δεν έχουν σταγόνα ασπράδι.

«Περάσαμε από κει το '96», του λέω.
«Είχαμε να δούμε το παλιό μας σπίτι γύρω
στα δέκα χρόνια».

Σηκώνομαι από το παγκάκι.

«Και πώς ένιωσες;» με ρωτάει.

Ξαφνιάζομαι απ' την ερώτησή του.

«Είχα συγκινηθεί», του λέω, έτοιμος
να βουρκώσω μέσα στο παράλογο όνειρο.
«Έπρεπε να δεις τη χελιδονοφωλιά στη γω-
νία», του λέω. «Ήμουν εκεί όταν την έχτι-
σαν, κλαδί-κλαδάκι, τα χελιδόνια».

«Οι καρδιές δεν ξεχνούν», λέει ο Δοσίθεος.

Εντωμεταξύ αρχίζω να γελώ.

«Γιατί γελάς;» με ρωτάει.

«Θυμήθηκα το Ωτομοτρίς της κοκακόλας».

Γελάει κι ο Δοσίθεος – ένα γέλιο ιλαρό,
όπως χορεύουν οι σαπουνόφουσκες. Κι ύστε-
ρα θυμάται: «Πέθανε πριν από μένα, ο φου-
καράς. Ανακοπή – καβάλα στο μηχανάκι του.
Σε μια στροφή τον βρήκαν, του 'χε γδάρει η
άσφαλτος το μάγουλο».

Βγαίνει για μια στιγμή ο Δοσίθεος από
το κάδρο.

Στη τέντα της θάλασσας ένα караβάκι,
που ήταν κρυμμένο πίσω από το περίγραμ-

μα του αλόγου, θυμίζει τα χάρτινα καραβάκια που φτιάχνει η μητέρα μου. «Να σε φωνάζω Δημήτρη ή Δημητρό, όπως σε έλεγε ο δάσκαλος;» λέει ο Δοσίθεος. «Μόνο εσένα δεν σου τις έβρεξε».

Θυμάμαι τη βέργα να σκίζει τον αέρα και τις χούφτες του Νίκου, του συμμαθητή μου, σαν του ελληνικού δημοσίου τις κουρελιασμένες γαλανόλευκες.

Κι αλλάζει ύφος: «Ξέρεις, χάρη σε σένα γλίτωσα τότε».

Βγαίνει και πάλι από το κάδρο.

«Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω», λέω στον Δοσίθεο.

«Έκανες ό,τι σου 'πε η καρδιά σου», λέει ο Δοσίθεος. «Αλλά εγώ επειδή είμαι άλογο κι όχι γαϊδούρι, δεν το ξέχασα ποτέ. Έχουν αισθήματα, ξέρεις, τα άλογα, δεν ξεχνούν».

Κοιτάζω γύρω μου.

«Ήταν κάποτε», λέει ο Δοσίθεος, «μια φοράδα με φάλαρα από...»

Τώρα βρισκόμαστε όχι στο πάρκο αλλά σε ένα άγνωστο τοπίο, σ' έναν δρόμο με μποτιλιάρισμα. Αυτοκίνητα δίχως επιβάτες, παρότι γρυλίζουν οι εξατμίσεις. Κι είναι μεση-

μέρι, αλλά με έναν πράσινο ουρανό – ούτε του γυαλιού ούτε της υγρασίας.

Δεν βλέπω τον Δοσίθεο, ούτε τον ακούω καλά, μου φωνάζει από απόσταση. Λες και έπεσε στο χωνί ενός γραμμόφωνου.

Του φωνάζω κι εγώ.

Και ξυπνάω.

Τινάζομαι από τον καναπέ με φωνή που δεν βγαίνει κι έναν σβέρκο ξύλινο από το μαξιλάρι. Έχει νυχτώσει. Πατάω τον διακόπτη.

Αλλά το φως δεν ανταποκρίνεται.

Το ξέχασα: το ρεύμα είναι κομμένο από τις δύο το μεσημέρι.

2.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ θέλω να σηκωθώ, να πιάσω εκείνον τον συγγραφέα που 'λεγε ότι οι νεράιδες δεν κολυμπούν στο Ρήτζενς Κανάλ, τον Τόμας Λαβ Πίκοκ, και να του πω: Περίμενε πρώτα να πέσει το σκοτάδι.

Κι αν θέλει απόδειξη, ιδού: τώρα δεν υπάρχουν τοίχοι στο διαμέρισμά μου, έχουν εξαϋλωθεί. Τους χώνεψαν οι σκιές. Τώρα μπορώ να δω τα πάντα από τον καναπέ — όλο το διαμέρισμα από άκρη σε άκρη. Το βιβλίο, λόγου χάρη, που μου ανέθεσαν να μεταφράσω — με περιμένει, σαν ευαγγέλιο, στο γραφείο, για να βάλω το χέρι μου πάνω του και να ορκιστώ. Ή τον Δοσίθεο, που είναι κρυμμένος στο χολ.

Κάνει κρύο.

Σκατά, ψιθυρίζω. Σηκώνομαι και ανοίγω τις κουρτίνες.

Φεγγίτες με φως, κατεβασμένα ρολά. Η

σκιά ενός άντρα έχει μπλεχτεί στη σκιά της λεύκας στην απέναντι μονοκατοικία – μια γυναίκα τον βοηθά να την ξεμπλέξει κι εκείνος την προσκαλεί στο εσωτερικό. Δοσίθεε; φωνάζω. Αλλά δεν αποκρίνεται ο Δοσίθεος. Πηγαίνω στο χολ να του μιλήσω, αλλά δεν βρίσκω κανέναν στο χολ. Ούτε στον διάδρομο τον βρίσκω. Και ξεκινώ για την κουζίνα – όχι όμως για τον Δοσίθεο. Φωνάζω να με ακούσει. Του λέω να αφήσει τα παιχνίδια.

Σκύβω στον νεροχύτη, παίρνω ένα κερί απ' το ντουλάπι και το βάζω στο ποτήρι, κατεβάζω τα ρολά και αφήνω το ποτήρι στο πάτωμα. Πάνω στο τζάμι στραφταλίζει η αντανάκλαση του Δοσίθεου – δεν κατάλαβε ότι τον είδα. Χαμογελώ. Εντάξει, του λέω, μείνε εκεί. Και ανοίγω το λάπτοπ – στο ογδόντα τέσσερα η μπαταρία. Ο Δοσίθεος κουρνιάζει στη γωνιά του.

Τον ξεχνώ αμέσως.

Λοιπόν: αυτό που ξέρω, και το ξέρω γιατί μου το είπαν τα σπουργίτια, είναι ότι ο Β.Η., που ζει στον τρίτο, έχει τη γυναίκα του με εγκεφαλικό στο νοσοκομείο. Βέβαια, θα τη βγάλει καθαρή, του 'πε ο γιατρός, αλλά